

да отчаюва, но да поступа съ него вѣсма разумно, и да го има кѫто болестникъ, който страда отъ нездраво и незрело разсужденіе; защото самото добро нейно владанѣ може го исцѣли отъ тая болесть. Проче е жената треба да избѣгава отъ тѣхни приини, които возбудяватъ подозреніето на мѫжатъ, и му обезпокояватъ душата; и да отфрѣя ласкателствата, да не бы ся показала претворна, и да гледа съ дѣломъ да засвѣдочи чи ій е само нейната мѫжъ наймилъ и найлюбезенъ. Да ся некарѣ съ него, нито да гледа да го завлада (както праватъ нѣкои безумни, които ся несмысловатъ, защо Богъ е далъ жената на мѫжатъ за помощница, а не за господарка), но или да мѫлчи, или по малко да говори, а найдобре да му нищо на среща не говори. Жена, която искѣ добро да поживѣе, треба да е кротка, добра, честна и на мѫжатъ си послушна.

XXII.

ДА БѢДЕШЪ ПОСТОЯНЪ ВЪ ИСКУШЕНИЯТА.

Благочестивъ, кротакъ и бѣгобояз-